

VSEBINA

<i>Uvodna beseda Richarda Vogta</i>	7
<i>Uvodna beseda Pat MacEnulty</i>	12
<i>Zahvale</i>	17
<i>Uvod</i>	19
PRVO POGLAVJE	
<i>Iskanje: ameriška zgodba</i>	23
DRUGO POGLAVJE	
<i>Odkritje: srečanje s Sadhgurujem</i>	59
TRETJE POGLAVJE	
<i>Sadhgurujev prihod: njen teden se začne ...</i>	81
ČETRTTO POGLAVJE	
<i>Prva noč: polnočni čas z mistikom</i>	109
PETO POGLAVJE	
<i>Druga noč: božanska blaženost</i>	131
ŠESTO POGLAVJE	
<i>Tretja noč: »In zdaj – jog«</i>	161

SEDMO POGLAVJE	
Četrta noč: kako je Sadhguru postal mistik	199
OSMO POGLAVJE	
Zadnja noč: poglobljeno razumevanje	227
<i>Sklepna beseda</i>	265
<i>Dodatek 1</i>	271
<i>Dodatek 2</i>	277

UVODNA BESEDA RICHARDA VOGTA

Tisti med vami, ki ste prebrali fantastično knjižno uspešnico z naslovom *Jej, moli, ljubi*, poznate številne tako imenovane bisere modrosti, ki jih je »Richard iz Teksasa« namenil avtorici knjige, Elizabeth »Špecarija« Gilbert. Po objavi knjige sem popolnoma nepričakovano postal nekoliko razvpit. Mediji so me označili za »pozornost vzbujajoč lik, ki s svojimi enostavčnimi duhovitostmi, izrečenimi v pogovornem jeziku, deli zajedljive, nespoštljive, šaljive nasvete«. Nekateri so šli celo tako daleč, da so me označili za »izredno modro osebnost, ki se odlikuje z neverjetno edinstvenim duhom«. Celo Oprah (ja, slavna Oprah Winfrey) je povabila tega »presenetljivo modrega kavboja« v svojo oddajo, v kateri je predstavila tudi Elizabeth Gilbert in njeno divje uspešno knjigo.

Bralci omenjene knjige poznate tudi moja pretekla nagnjenja – bil sem drogeraš in pijandura – in mojo nekdanjo kariero razpečevalca mamil. Elizabeth je bolj pretanjeno opredelila moj poklicni profil; imenovala me je »prodajni posrednik, specializiran za

ilegalne narkotike«. Ne veste pa, kako se je zasvojenec in alkoholik preobrazil v »priljubljenega teksaškega jogija«, ki je zmožen deliti domnevno modre nasvete. V življenjski šoli trdih udarcev sem zagotovo usvojil številne lekcije. Toda pomembnejše je, da sem bil blagoslovljen z dvema izjemnima učiteljema. Elizabeth se je odločila, da ne bo obelodanila imena prvega učitelja, zato ga tudi jaz ne bom. Moj drugi učitelj pa je Sadhguru Jaggi Vasudev.

Kljub uspehu in slavi mojih znamenitih enostavčnih domislic enostavno nimam besed, s katerimi bi mogel vsaj približno opisati to popolnoma neverjetno in veličastno bitje. Počaščen sem, da ga imam lahko za svojega guruja. Še nikoli prej nisem bil v navzočnosti človeka, ki bi mu bil podoben. Zares je edinstven. Nikakor mu ne pristaja nalepka vzhodnjaškega guruja, vsaj kakor si takšne guruje običajno predstavljam na Zahodu. Je zelo nekonvencionalen in nekonformističen, rad se šali. Pogosto nosi kavbojke in majice s kratkimi rokavi, rad meče frizbi. Pa vendar je Sadhguru poosebljenje vsega bistvenega, kar goreč iskalec želi od duhovnega vodnika, od tistega, ki odpira vse možnosti.

Z njim sem se prvič srečal leta 2005, ko me je ljuba prijateljica, ki se je že sama močno spremenila na bolje, povabila na uvodni tečaj, imenovan Notranji inženiring (*Inner Engineering Program*). No, če povem čisto po resnici, me ni samo povabila; kupila mi je letalsko vozovnico in vnaprej plačala najboljši hotel, zato pač nisem mogel reči 'ne bo šlo, imam preveč dela, bla, bla, bla' ali pa privleči na dan kak drug izgovor. Tako se je torej zgodilo, da sem sedel v konferenčni dvorani tistega hotela – in ko je vanjo vstopila ta prisotnost,

sem v resnici začutil mravljince po telesu. Potem se je obrnil in pogledal naravnost proti nam.

Ko sem mu pogledal v oči, sem postal omotičen. Zrl sem v dva globoka tolmuna ljubezni; ta ljubezen me je kar posrkala vase in me povsem obdala. Še nikoli nisem doživel česa takega. V glavi sem imel eno samo misel: »Ufffff, tukaj se bodo dogajale divje reči!« In potem je spregovoril. Njegove besede so tako močno odzvanjale v meni, da sem jih tako rekoč občutil s telesom. Zdelo se mi je, da se me dotikajo na celični ravni. Če povem bolj na kratko: povsem me je spodneslo.

Po koncu tečaja sem govoril s Sadhgurjem o svoji bolezni srca. Ali se spomnite moje molitve, naj se mi odpre srce? Elizabeth jo je omenila v knjigi. In rezultat molitve? Štirikratni žilni obvod na srcu! No, od operacije je minilo približno pet let in težave so se spet začele stopnjevati. Tablete nitroglicerina sem goltal kakor bonbone. Utrpel sem srčni napad in se izvijal starki s koso. Zdravniki so mi rekli, da zame ne morejo narediti ničesar več, naj uredim papirje in se pripravim na konec.

Vprašal sem Sadhguruja, ali bi mi lahko kakor koli pomagal. Odgovoril je: »Da, ampak tukaj nimam časa, zato se boš moral udeležiti še enega tečaja z bolj specifično vsebino.« Prešinila me je misel, da je sijajen prodajalec, saj si je ob koncu pogovora stoodstotno zagotovil, da se bom vrnil.

In tako sem ponovno odpotoval v Indijo, kjer sem se udeležil omenjenega tečaja v Centru za velnes in pomlajevanje (Wellness and Rejuvenation Center) Sadhgurujevega ašrama ob vznožju hribovja Velliangiri, v južni Indiji. On osebno je sestavil program zdravljenja posebej zame (kakor tudi za druge udeležence).

Sestavljeni so ga jogijske tehnike, prilagojena prehrana, ajurvedske terapije in zdravila siddha.

Voila! Čez mesec dni sem bil popolnoma prerojen. Simptomov bolezni ni bilo več. In starda s koso – torej, spravili smo jo k počitku.

Do zdaj sem se udeležil že vseh naprednih tečajev, ki jih je zasnoval Sadhguru, in tudi nešteto drugih. A njegovi programi so edinstveni v tem, da zameša »jogijski koktejl«, kot pravi temu, ekskluzivno za vsakega izmed številnih udeležencev, pri čemer skombinira različne vidike joge v ravno pravih razmerjih, tako da vsakdo lahko doseže tisto, po čemer hrepeni. Tudi jaz sem. Prenesel mi je notranje izkustvo tisočletja starih ezoteričnih jogijskih naukov, ki se mi je prej zdelo popolnoma nedosegljivo. In vse to se je zgodilo po hitrem postopku. Hočem reči, trdno primite klobuk!

Resnično sem se preobrazil v času, ki sem ga preživel okoli Sadhguruja, vadil metode, ki jih poučuje, in bil deležen dobrobiti nešteto njegovih tehnik, predvsem pa me je oblivala Milost, ki se svobodno izliva iz njega. Moje življenje se zdaj odvija brez truda, izpolnjeno je z radostjo in globoko občuteno vetrino. Osvobojen sem marsičesa, s čimer sem si prej vsakodnevno zapletal življenje. Navdaja me občutek, da imam res nepopisno srečo. Izjemno sem hvaležen Sadhguruju za njegovo popolno darilo – ki sem ga tudi prenesel sinovoma in zdaj že stopata po poti isha joge.

Prav to darilo želim izročiti tudi vam. Sadhguru Jaggi Vasudev, to neverjetno bitje, vam je na voljo v knjigi Polnočni pogovori z mistikom, ki vas na zelo človeški način prestavi v njegovo navzočnost. Napisana je izredno razumljivo. Ni vam treba vedeti ničesar o obravnavanem predmetu, da bi dojeli njen nauk. A

tudi izkušeni bralci bodo v njej našli nepoznane biserne modrosti in razumevanja.

Cheryl Simone, soavtorica knjige, je imela velikansko srečo, da se je Sadhguru odločil preživeti teden dni v njeni hiši blizu jezera, ker je želel v miru dokončati neko delo. Ob večerih in pozno v noč se je lahko pogovarjala z njim. Le redko kdo ima priložnost preživeti toliko časa z razsvetljenim bitjem. Zato ste povabljeni, da ob tej knjigi tudi sami doživite to izjemno redko izkustvo.

Skupaj s Cheryl se lahko podate v pustolovščino. Tudi vi lahko sedite ob ognju, se vozite s čolnom in zrete v zvezde skupaj s Sadhgurujem – in se ves ta čas pogovarjate z največjim učiteljem na svetu, pri čemer vpijate vse vidike njegove bistroumnosti. Knjiga Polnočni pogovori z mistikom vam odpira nevsakdanjo priložnost za vstop v osebni prostor zares dragocenega bitja, za spoznavanje njegovih uvidov in za metamorfozo, kakršno je doživela tudi Cheryl.

Knjiga je polna vseh mogočih preprostih in neposredno uporabnih biserov modrosti. Vem, da bodo ob branju te knjige v vas odzvanjale resnice, zapisane v njej. Knjiga se vas bo dotaknila in sprožila vašo duhovno preobrazbo. Kakor sem jaz, boste tudi vi spoznali, da lahko spokojno, izpolnjujoče in energično živijo prav vsi, ki se odprejo obilju Milosti, izvirajoče iz tega bitja brez primere.

Ne zamudite zares redke priložnosti za polnočne pogovore z mistikom! Naslonite se nazaj, tako da boste sedeli z dvignjenimi nogami, sprostite se in se poučite iz prve roke.

Richard Vogt (»Richard iz Teksasa«),
lik iz knjige Elizabeth Gilbert z naslovom *Jej, moli, ljubi*

UVODNA BESEDA PAT MACENULTY

Imela sem ogromno srečo, da sem v vlogi neodvisne urednice in pisateljice sodelovala s številnimi čudovitimi in modrimi pisci pri snovanju knjig o celi vrsti duhovnih tem. Ko sem prebrala rokopis Cheryl Simone o njenih doživetjih s Sadhgurjem Jaggijem Vasudevom, sem v njej takoj začutila sorodno dušo. Preplavilo me je močno hrepenenje, da bi se tudi jaz srečala z nenavadnim, hitro vozečim, duhovitim in telesno dejavnim gurujem, ki ga opisuje v svojem besedilu.

Nekatera Cherylina doživetja s Sadhgurjem so podobna doživetjem, o katerih sem brala v knjigah s pripovedmi o davno preminulih mojstrih. Istočasno se mi je Sadhguru zdel veliko bolj zabaven kot stereotipni »hribovski puščavnik«. Njegov smisel za humor in njegova strast do življenja sta resnično pritegnila mojo pozornost. In Cherylino iskanje prave duhovne poti, ki naj bi jo popeljala v naročje blaženosti, me je spominjalo na moje lastno stremenje, ki me je

obsedalo več desetletij. Dojela sem, da ta knjiga goovi o potovanju v osrčje razsvetljenja.

Cheryl je popolna vodnica po Sadhgurujevem svetu, še posebno za zahodnjake, saj jih večina nima kaj dosti izkušenj z guruji in razsvetljenimi bitji. Cheryl zastavlja najpomembnejša vprašanja. Njena goreča radovednost in izostren intelekt nam pomagata prodreti v globine duhovnega iskanja. Lahko je razumeti, da se kdo ustraši tako živahnega in energičnega moža, kakršen je Sadhguru. Toda Cheryl je nekaj popolnoma jasno: prav Sadhguru je oseba, ki zna odgovoriti na vprašanja, ki so jo preganjala vse življenje. Ko se ji je ponudila priložnost dobiti odgovore nanje, je ni izpustila iz rok. Čeprav še nikoli prej ni napisala knjige, je bila zdaj zaradi strastnega zanimanja za obravnavano tematiko sposobna odkritosrčno in privlačno ubesediti svojo zgodbo, zato bodo tudi pogosto abstraktne zamisli bržkone razumljive vsakemu bralcu.

Cheryl je sprva s kančkom dobre stare skepse pristopila k celotni ideji gurujstva. Ko se sčasoma otrese dvomov, si ne moremo kaj, da ne bi tudi sami usvojili prepričanja, da je Sadhguru pristen učitelj. Poleg tega da je sposoben bivati v neskončnem, premore tudi sredstva, ki nam pomagajo, da se mu pridružimo.

Približno osem mesecev po tistem, ko sem prvič prebrala rokopis te knjige, sem se lahko udeležila tečaja z naslovom Notranji inženiring (*Inner Engineering*) pod vodstvom enega izmed učiteljev, ki jih je bil usposobil Sadhguru. Čeprav Sadhguruja osebno ni bilo tam, je njegova navzočnost prežemala učne ure in nekateri udeleženci so očitno doživljali izjemna izkustva. Poleg tega sem opazila, da je svetloba sijala iz oči vseh prostovoljcev, ki so izvajali Sadhgurujeve

metode. Še nikoli nisem srečala tako prijaznih in ljubečih ljudi. Tudi vsiljivi niso bili.

»No,« sem pomislila po koncu tečaja, »očitno sem trd oreh, ki ga bo težko streti.« Med potekom tečaja nisem doživelja izkušnje prebujenja. Še vedno sem bila ista stará sitnoba, vendar sem bila predana svoji duhovni rasti in sem skrbno izvajala predpisane metode. Spomnila sem se tudi Cherylinega opisa njenih duhovnih preizkušenj. V knjigi nam pove, da se je pogosto spraševala, zakaj drugi v primerjavi z njo po videzu sodeč doživljajo sijajnejša ali globlja meditativna izkustva; obenem pa nas spomni, da »izkustva« niso cilj tega prizadevanja. Cilj je preobrazba. Nekateri morda potrebujemo več časa za premagovanje svojega odpora.

Dva tedna po koncu tečaja, imenovanega Notranji inženiring (*Inner Engineering*), sem se odpravila v Sadhgurujev ašram v Tennesseeju z namenom udeležiti se še enega tečaja pod vodstvom samega mojstra. Sprva sem si preprosto mislila, da se bom tam pač imela lepo. Nisem gojila nikakršnega upanja, da bi lahko doživelja kar koli od tistega, kar drugi po videzu sodeč doživljajo. Po dveh dneh tečaja se mi je življenje spremenilo. V osebni dnevnik sem zapisala: »Preživila sem konec tedna z gurujem, ki mi je zarezal v srce in mi spremenil krvni obtok v besneče reke. Loveč sapo sem se vrgla v hlepeče vodovje. Jokala sem od hudega trpljenja – ne nadoma pa sem začutila, da lebdim; podpirale so me majhne zlate ribice. Na obali je moja strta senca žalovala in stokala, opletala je z otopelim mečem. Ko je napočil čas odhoda, sem odjadrala proč, senca pa mi je sledila kakor rep. In v daljavi – bobnanje!«

Veliko srečo sem imela, da sem prebrala Cherylino besedilo, še preden sem se udeležila tečajev. Nanje

sem se podala odprtega duha in z intelektualnim razumevanjem nekaterih konceptov, o katerih smo potem govorili. Spoznala sem tudi, da je sicer nepopisno dobro dejansko sedeti ob mojstrovinah nogah in se učiti njegovih tehnik, vendar so prav te tehnike same po sebi zmožne človeku spremeniti življenje. Ko sem torej izvajala metode, ki sem jih spoznala na tečajih, sem začela doživljati dobrobiti, ki jih je Cheryl popisala v knjigi: trdnejše zdravje, povišano raven energije, večjo osredotočenost in trenutke nerazložljive radosti.

Že dolgo poslušamo, da moramo živeti v sedanjem trenutku. Govorili so nam, da je »vse to utvara« in da je »božje kraljestvo v nas«. Mogoče so nam te zamisli jasne na razumski ravni, vendar se zdi, da je za večino ljudi najtežavnejši del vprašanje kako. Kako spremeni intelektualno razumevanje v živo izkušnjo? Zahvaljujoč Cheryl Simone in njeni knjigi imam občutek, da sem naredila nekaj otroških korakov na tej poti. Namenjena sem priti še veliko dlje; a četudi bi ostala, kjer sem zdaj, bi morala priznati, da mi je mnogo bolje kakor prej. Že malce notranjega miru je pravi drobni zaklad.

Meditanti, ki so se udeležili enega ali več Sadhgurujevih tečajev, bodo v tej knjigi našli odgovore na vprašanja, za katera sploh niso vedeli, da jih imajo. Drugim, kakršna sem bila jaz, ki nismo nikoli prej niti slišali za Sadhguruja, bo branje knjige odprlo oči in um za doživetja, za katera si kdaj prej ne bi niti mislili, da so sploh mogoča. To besedilo nas navdaja s silnim upanjem, da morda le nismo privezani na vrtiljak številnih življenj. Razsvetljenje je realna možnost. Za nas!

To knjigo je treba prebrati več kot enkrat, saj ni le zbirka jedrnatih izrekov, temveč je zavzet in

poglobljen pogovor med duhovnim iskalcem in nekom, ki je našel tisto, k čemur stremi iskalec. Ob vsakem naslednjem branju jo boste razumeli na globlji ravni. V knjigi je predstavljena Sadhgurujeva življenjska zgodba. Pravzaprav je v njej precej njegovih zgodb. V njej je njegova modrost. In po mojem je v njej tudi njegova ljubezen.

Namaste,
Pat MacEnulty

Opomba avtorice: Pat MacEnulty je doktorirala iz kreativnega pisanja na floridski državni univerzi. Prejela je številne nagrade za filmske scenarije in leposlovna dela. Napisala je štiri knjige in precej kratkih zgodb, esejev, pesmi ter dramskih iger. Napisala je tudi več dramskih iger za mladino, med drugim igro z naslovom *Puck and the Mushy Gushy Love Potion*, ki jo je nedavno izdala založba Heuer Publications. Pat trenutno piše nov roman in še priredbo ene izmed svojih knjig za filmsko upodobitev. Poleg tega je učiteljica, voditeljica delavnic, mentorica piscev in knjižna urednica v svobodnem poklicu.

ZAHVALE

Moja prisrčna zahvala velja vsem prijateljem in sopotnikom (imenovanim in neimenovanim), ki so se dotaknili te knjige na več različnih načinov. To so:

Sadhguru, ki presega vse, kar lahko rečem. Vsestranska spremembra in ekspanzija mojega življenja, ki se še vedno odvija, je največje od vseh možnih daril.

David Cochran, moj soustvarjalec v življenju in ljubezni. Njegova potrpežljivost, podpora in navdušenje so mi pomagali premagati številne hitrostne ovire.

Moj sin, ki se je ljubeče žrtvoval s tem, ko je preživeljal čas z menoj.

Svami Nisarga, sanjas, ki se je dotaknil te knjige v mnogih bistvenih pogledih.

Rusty Fischer in **Beth Bassett**, urednika, ki sta pomagala preoblikovati navdušuječe izkustvo v knjigo.

Pat MacEnulty, urednica, ki je zdaj tudi moja sopotnica na potovanju. Njena pomoč je bila neprecenljiva.

Siobhan Donnelly, Gail Burns, Bobby, Svami Shailash in Mike Snodgrass. Njihovo navdušenje,

prijateljstvo in neutrudna pomoč v številnih oblikah so bili prav tako neprecenljivi.

Ginger Price iz podjetja New Leaf Distributing Company, ki je hitro prepoznala moč tega besedila in ga pomagala spraviti v svet.

Raleigh Pinskey, sijajna zakladnica znanja o odnosih z javnostjo. Pravi užitek je bilo delati z njim.

Bob Friedman in vsi drugi naši prijatelji pri založbi Hampton Roads Publishing.

UVOD

»V tebi je Sila,
ki ti daje življenje.
Poišči jo!«

Rumi

Po mnogih letih brezplodnega iskanja sem srečala mistika in samouresničenega jogija, Sadhguruja Jaggija Vasudeva. V moje življenje je vstopil in ga spremenil, potem ko sem obupala nad duhovnim iskanjem in se zaobljubila živeti po svojih najboljših močeh tudi brez globokega samospoznanja in vedrine, ki sem ju prej že dolgo poskušala doseči.

Številni ljudje z vsega sveta vidijo v tem možu nekoga, ki presega našo domišljijo. To bitje je intenzivno živo v vseh mogočih pogledih – v vseh človeških in duhovnih pogledih. Presega moje nekdanje razmišljanje o tem, kaj pomeni biti človek, in presega moje nekdanje predstave o tem, kaj pomeni biti guru.

Preden sem srečala Sadhguruja, sem se v iskanju razumevanja podala k mnogim učiteljem in na veliko

duhovnih poti. Udeležila sem se ducatov duhovnih umikov, prebrala sem veliko knjig s področja duhovnosti in filozofije, potovala sem po vsem svetu in obiskovala duhovne kraje, med drugim v Indiji, Nepalu, Tibetu in Braziliji. A tudi po mnogih letih prizadevanj se nisem niti malo približala odgovorom, ki sem jih iskala. V resnici sem imela občutek, da navkljub močni želji in precejšnji vztrajnosti ostajam praznih rok.

S tem nočem reči, da poti, ki sem jih preizkusila, niso bile vredne truda; pravim le, da mi niso prinesle izpolnitve. Niso me navdajale z gotovostjo, da me bodo pripeljale tja, kamor sem hotela priti. Več kot trideset let iskanja mi ni prineslo drugega kot razočaranje, zato nisem imela pojma, kako naj nadaljujem.

Vse skupaj me je še bolj frustriralo in begalo, ker je bilo po merilih »ameriških sanj« videti, da sem postala zares uspešna. Ustvarila sem si življenje z obilico doživetij in materialnih dobrin. Imela sem ljubljenega človeka, čudovito družino, veliko prijateljev, svoje lastno podjetje in ogromno prostega časa. V gorah imam hišo ob jezeru; na obalo lahko grem, kadar hočem. Že šestindvajset let imam ljubečega, spoštljivega partnerja – in po vsem tem času ljudje pravijo, da nama še vedno zažarijo oči, ko se zagledava. S sinom sva si zelo blizu. Lahko bi rekli, da imam popoln paket: krasen moški, čudovit sin, prisrčni psi in prelepa pokrajina.

Pa vendar nisem mogla zanikati, da hrepenim po nečem drugem. Hrepenela sem po tem – po širšem razumevanju, po globljem doživljanju življenja, po polnejšem, neopredeljivem nečem. Z nezadovoljstvom te vrste se ljudje spopadajo zelo različno; predajajo se površnemu kratkočasenju ali postanejo destruktivno

naravnani, vmes pa je še cela paleta možnih odzivov, na primer uživajo alkohol, jemljejo mamilu, se vdajajo ljubezenskim aferam, se brezglavo vržejo v delo ali pa se začnejo kot obsedeni ukvarjati s športom. Jaz sem poskušala pridušiti svoje hrepenenje z vdajanjem udobju in z nenehno zaposlenostjo. Čeprav sem v drobovju čutila, da bom tisto, kar iščem, našla edinole v svoji notranjosti, sem še naprej gojila upanje, da mi bo naslednji dosežek prinesel nekakšno izpolnitev. Nazadnje je bilo pehanje za uspehom videti že kakor neskončen niz ciljev, jaz pa sem se vedno bolj dolgočasila ob zasledovanju drugega za drugim.

Vendar se nisem samo dolgočasila, ampak me je preganjal tudi občutek krivde, ker sem imela vse, kar sem si kdaj želela, pa kljub temu nikoli nisem bila popolnoma zadovoljna. Spraševala sem se, ali je to res vse, kar človek lahko pričakuje od življenja.

Poleg tega, da sem bila v podtonu ves čas nemirna in nepotešena, so se začele kazati posledice gonje za materialnimi dobrinami: kroničen stres, izčrpanost, hipertiroidizem, nespečnost in temu primerna zdравila na recept.

Začela sem se spraševati, kako je mogoče, da sem si znala na zunaj ustvariti čudovito življenje, medtem ko so mi notranji mir, brezpogojna ljubezen in poznavanje sebe ostali nedosegljivi. Vselej sem bila pozitivno naravnana oseba tiste vrste, ki se enostavno zažene v delovanje in doseže, kar si je zamislila. Za noben dogodek v svojem življenju nisem obtoževala Boga ali vesolja. Vendar sem si vedno pogosteje zastavljala vprašanje, ali je sploh mogoče obvladovati življenje in usodo v mnogo širšem obsegu. Ali se je običajnemu človeku dejansko mogoče popolnoma otresti nevednosti in si

pridobiti duhovno spoznanje, ljubezen in samoobvladovanje? Ali človek lahko postane trajno blažen?

Ta knjiga je zgodba o tem, kako je naneslo, da sem preživila nekaj časa z indijskim mistikom in jogijskim mojstrom Sadhgurjem, in kako sem ob skušnjem raziskovanju predmetov, kot so življenje, smrt in usoda, dognala, da resnična in trajna notranja preobrazba zame ni le možnost, temveč postaja živa resničnost. Več let zatem, ko je Sadhguru prvič vstopil v moje življenje, je teden dni preživel z menoj v mojem gorskem domovanju.

V tej knjigi se nama boste pridružili na izjemnem potovanju. Spremenila sem imena mnogih nastopajočih oseb, vendar so Sadhgurujeve besede in njegove fascinantne zgodbe resnične v vseh pomenih te besede. Toda najprej se bomo na kratko podali po ovinkasti cesti, ki me je pripeljala do Sadhguruja – ali morda, bolje rečeno, ki je njega pripeljala do mene.

PRVO POGLAVJE

Iskanje: ameriška zgodba

»Preplezal sem najvišje gore,
tekel sem čez polja ...
Tekel sem in se plazil,
se povzpel na mestno obzidje,
da bi le mogel biti s teboj.
A še vedno nisem našel
tistega, kar iščem.«

Bono/U2 (1987)

Odkar pomnim, sem bila iskalka.

Sprva se tega nisem zavedala. Menila sem, da sem pač radovedna. Še kot majhna deklica nisem mogla prenesti, da ne poznam odgovorov na vprašanja, ki so bila po mojem mnenju najbolj osnovna: Od kod smo prišli? Zakaj smo tukaj? Kako je drevo nastalo iz semena, seme pa iz drevesa? Kako se je nekaj pojavilo iz nič? Sčasoma so se vprašanja poglobila. Kaj se zgodi po naši smrti? Ali obstaja Bog oziroma stvarnik? Kaj je bistvo mojega obstoja? Goreče sem si želeta razvzlati vse skrivnosti življenja.

Religija in znanost sicer ponujata razlage za večino najpomembnejših vprašanj, vendar me ti odgovori nikoli niso zadovoljili. Nikakor nisem mogla utišati sprašujočega glasu, ki si je nadvse želel vedeti več.

Odraščala sem v čudovitem, slikovitem zgodovinskem mestecu Lexington, v ameriški zvezni državi Massachusetts, v Novi Angliji. Mestece je prijetno in varno, odlikuje se s čudovito kolonialno arhitekturo. Hiše so odmaknjene od ulic, pred njimi se širijo obsežne, bujne zelene trate. Prebivalci, tudi mlajši, so premožni. Napreden šolski sistem v mestecu je bil že večkrat nagrajen. Moj oče je bil uspešen podjetnik in poslovnež, mati je skrbela za dom. Šole v Lexingtonu so se uvrščale med najboljše v državi. To je bil eden od glavnih razlogov za očetovo odločitev, da se bomo preselili tja. Kdor ni želel poslati otrok od doma, v zasebne internatske šole, se je preselil v Lexington. Tam živijo številni harvardski profesorji, znanstveniki, inženirji in zdravniki.

Prvič sem se srečala s smrtjo, ko sem hodila v prvi razred, še pred selitvijo v Lexington, ko smo živelii v kraju Malden, v zvezni državi Massachusetts. Spominjam se, da se je zgodilo nekega čudovitega, toprega, sončnega pomladnega dne. Idilično ozračje novega začetka po dolgi zimi je prekinil šolski ravatelj. Stopil je v našo učilnico in resnobno oznanil, da je deklica iz našega razreda umrla in da ne bo nikoli več prišla v šolo. Nisem vedela niti tega, kaj pomeni »umrla«. Spominjam se misli, ki so se mi začele poditi po glavi: Kaj pomeni, da je umrla? Kam bi lahko šla? Kako jo je moglo kar meni nič tebi nič potegniti od tod? Kako je sploh mogoče, da je izginila za vedno? Ta vprašanja so me razjedala. Nihče, niti moji

starši (ki naj bi vedeli čisto vse), mi ni znal zadovoljivo odgovoriti nanje.

Še sama ne vem, kako mi je uspelo najti hišo umrle deklice. To je bilo res nenavadno, saj je stala precej daleč od mojega doma in vsekakor zunaj območja, ki mi ga je bilo dovoljeno raziskovati. (Starši so mi dovolili oddaljiti se le toliko, da sem lahko še vedno slišala materino glasno piščalko, s katero me je vedno spravljala v hudo zadrego.) Hiša je bila tradicionalna enonadstropnica v novoangleškem slogu, z belim opažem in črnimi oknicami. Stala je na velikem vogalnem zemljišču. Opazila sem, da je ob hišo prislonjeno dekliško kolo modre barve, znamke Schwinn, s košarico na krmilu. Spraševala sem se, ali je bilo last moje sošolke. Oba njena starša sta bila doma, kar me je presenetilo, saj mojega očeta čez dan nikoli ni bilo doma. Tudi onadva sta bila presenečena, ko sta me zagledala. Prijazno sta me povabila noter. Po nekaj minutah pogovora sta mi pokazala sošolkino sobo. Prvič sem stopila v sobo umrlega človeka in ob tem me je preveval nenavaden občutek. Prostor je bil belo popleskan. Rožnato posteljno pregrinjalo se je lepo ujemalo z rožnatimi in belimi nabranimi zavesami. Razgledala sem se po sošolkinih igračah, punčkah, igrah in plišastih živalih, lepo razporejenih po policah. Nekaj plišastih živali in punčk je sedelo tudi na postelji, s hrbiti so bile naslonjene na blazine. Vrata sošolkine garderobne omare so bila odprta, kakor da je malo prej vzela ven oblekico za nov šolski dan.

Ko smo tako stali tam, sem sošolkinim staršem zastavila vsa vprašanja, ki sem se jih mogla domisli. Kajpak jima je uspelo nekoliko pojasniti, kaj se ji je zgodilo in kam je odšla. Navsezadnje sta bila njena

starša. Pravzaprav se ne spominjam, kaj točno sem ju spraševala in kako sta mi odgovarjala. Spominjam pa se, da sta bila prijazna z menoj in da ju je moja navzočnost po vsem sodeč osrečevala. Toda v hiši je vladal občutek, da nekaj bistvenega manjka. Bilo je, kakor da tam zija velikanska črna luknja. Ko sem se poskusila posloviti, sem začutila neviden povlek sošolkinih staršev. Izmišljevala sta si vedno nove izgovore, zakaj naj še ostanem. Ponujala sta mi jedačo in pijačo, spraševala sta me, ali bi hotela gledati televizijo. Razžalostila sem se, močno sta se mi smilila, vendar se je zunaj začelo mračiti in če ne bi kmalu prišla domov, bi se znašla v hudih težavah. Obisk pri sošolkinih starših mi ni prinesel oprijemljivih odgovorov, ob njiju sem doživljala zgolj silno praznino, občutek izgube in bridkosti.

Naslednjič sem se srečala s smrtjo pri starosti deset let. Umrl mi je dedek. Moji stari starši so živeli v bližini – in ker je bilo v tistem času moje edino življenjsko poslanstvo zabava s pustolovščinami, sem se vselej pretihotapila mimo njihove hiše ali pa sem se ji celo povsem izognila, kajti dedek je imel zame vedno pri roki neskončen seznam opravil, ki naj bi jih postorila. Potem je umrl. Grozno mi je bilo pri duši, ko sem premišljevala, kolikokrat se po moji krivdi nisva videla. Spominjam se, da sem že takrat, ko mi je bilo komaj deset let, pomislila, da nočem živeti tako, da bi mi bilo kdaj pozneje žal za nekaj, kar sem naredila, ali za nekaj, česar nisem. Začela sem doumovati minljivost in vselej spreminjačo se naravo sveta.

Ti dve izkušnji sta mi še podžgali in stopnjevali radovednost. Pogosto sem premišljevala o smrti. Vendar me to ni potrlo ali spravljalo v morbidno